Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Utkommer hvarje Söndag. ILLUSTRERADT Pris för 3 Månader 1 Rdr. Bco

Enkla. No. 8 sk. Bco

SÖNDAGS MAGASIN.

No. 2 Götheborg, Söndag d. 11 Juli 1847. 2 Qvar.

Björnjagten.

Skogslifwet i Amerika.

Björnjagten.

— — — När Curt waknade följande morgon, förgylde redan solen trädens friskt doftande kronor och Wolfgang war sysselsatt att wid elden bereda den landtliga frukosten Gossen åter hade föregående dagen sprungit sig så trött, att han nu sof bort den sköna morgonstunden. Men i ett ögonblick kastade han täcket af sig, sprang upp och ropade:

"Men Wolfgang, hwarföre har Du låtit mig sofwa så länge och ensam bestyrt om allt? Det är ej rätt gjordt af Dig."

"Betyder ingenting." sade den gamle jägaren leende, "det kommer wäl tillfälle, då du får göra mig enahanda tjenst. Ansträngningen i går war för häftig för Dig; derföre är det ej mer än billigt, att jag i dag sparat dig. När du blir äldre, kommer det naturligtwis ej i fråga. Men se; det går Papping på samma sätt som Dig. Han är så lat, att han ej ens förmår gapa."

Papping war ock werkligen lat eller fastmer så uttröttad, att det såg ut, som om alla benknotor wärkte i hans kropp. Hela föregående dagen hade han jagat omkring på det ifrigaste. Elden i lägret och den behagliga hwilan kunde ej undgå att göra honom godt; dock skulle han ej länge fröjda sig deråt.

De båda jägarne hade snart slutat frukosten och Wolfgang yrkade så mycket mer på en hastig fortsättning af marschen, synnerligen som de woro blott en kort sträcka från Mississippi, hwilken de wille wid aftonens inbrytande uppnå, för att följande morgon kunna passera densamma.

Täckena blefwo emellertid snart hopwecklade, hundarne fingo mat och gewären förságos med friskt krut. Då Wolfgang upplyfte sin bössa, sade han:

Nå Curt, göra wi ej före aftonen några wackra skott, så måste wi gå hungriga till sängs; hela wår prowision består af ett halft skålp. kött och ungefär lika mycket bröd, och deraf skola fyra lefwande warelser hafwa nog Dock wi skola wäl se till. Det finnes ett gammalt, godt ordspråk, som många gånger gjort mig godt i widriga omständigheter: när nöden är störst, är hjelpen närmast. Wi behöfwa nu denna sanning.

Papping, sedan han förtärt sin tarfliga spis, wille åter intaga sin plats, men fann sig högst oangenämt öfwerraskad af det hastiga uppbrottet, följde dock med, som hade han warit nödd och twungen.

"Aha —" sade Wolfgang, pekande på hunden, "trodde jag ej, att han i dag skulle bliswa något försumlig. Så är det i all ting; den som i början allt för hett griper en sak an, förslappas lätt; hans krafter räcka ej till att så genomföra en sak, som den, hwilken lugnt och säkert går sitt mål till mötes, och, som när han ändtligen framkommer, ännu ej är trött eller modfälld. Se blott huru Holly förnuftigt och säkert föker sin wäg; han har ej hälften af den andres krafter, men är dock lika munter som i går."

"Holly söker owanligt ifrigt," sade Curt, som började se sig om efter willebråd; "skulle något sådant wara i grannskapet."

"Jag tror det knappast," menade den gamle jägaren; "denna årstid gömma sig hjortarne gerna i den tjockaste skogen, för att slippa muskitos och stingflugor."

"Kan ej en björn hafwa passerat här," frågade gossen.

"Möjligt wore det; men ej sannolikt; jag tror ej att här finnes mycket björnar. Om wi redan hade passerat träsket, skulle jag tro att det wore ständskall på fogel. — Dock — det faller mig underligt före," afbröt han sig sjelf, i det han blef stående; "det är ej fogel; här har warit en björn — se blott Curt, huru han sönderklöst den der murkna trädstammen."

"Holly wisste alltså hwad han wille" — stammade gossen, som fruktade att störa willebrådet, i fall något sådant wore i grannskapet, och undersökte försigtigt sin bössa.

"Wißt wet han det," sade den gamle lika sakta, "men kom Curt; Holly kan werkligen hafwa rätt och wi wilja undersöka kastanieskogen, som ligger framför oß, wid foten af kullen. Hunden rigtar nosen just ditåt och winden blåser derifrån. Är en björn werkligen i grannskapet, så kan han swårligen uppehålla sig på något annat ställe, än mellan de torkade grenarne, mellan hwilka en karl knappast kan framtränga. Hundarne må ensamma kryppa derigenom och wi wilja gå omkring; sannolikt är nalle der och blir mat för min eller din bössa."

"Ack om jag finge sigte på honom" — suckade Curt med undertryckt stämma, — "och om jag nu ändtligen komme att skjuta en björn."

"Tag dig för Guds skull tillwara, warnade jägaren, och skjut alldeles ej, om du ej är fullkomligt säker på handen. Betänk att det just nu är den tid, då björnhonorna föra sina ungar omkring ock då de ej sällan äro wid högst dåligt lynne. Dertill kunna wi ej med nog säkerhet räkna på hundarne, ty äfwen om Holly är ett wackert och starkt djur, tror jag ej att han duger för björnjagt, och Papping flyr utan twifwel wid första blicken af det fruktanswärda djuret."

"Men Holly will sannolikt in bland träden — han ser på mig och fnyser, det är ett säkert kännetecken; antingen är björnen werkligen der, eller något annat wildt, kanske en wildkatt eller panthern från i går."

"Alltså går jag omkring," frågade Curt otålig.

"Ja wäl — men ännu en gång, tag dig till wara, och skulle du då få skjuta och björnen störtar, så spring ej till. Du förstår ej att behandla sådana bestar och ett enda slag af hans jerntafs är tillräckligt, att till intet göra ett starkare lif än ditt.

"Inga betänkligheter för min skull — sade gossen skämtande. Nog träffar jag och i wärsta fall kan jag ju springa."

"Jag skulle ej önska att det komme derhän, sade den gamle, skakande på hufwudet. Att springa undan för en björn, har miß-lyckats för mången; men wi måste fort, annars förekommer han oß. — Men ännu en gång; jag wet ej, om jag skall släppa dig ensam."

"Dumheter," swarade gossen, och sprang med lätta steg till kullens wackra sluttning, lemnande de omtalta träden på sin wenstra sida, under det att Wolfgang eftertänksam och owiß såg efter honom. Men hans egen jagtifwer tillintetgjorde snart hwarje betänklighet. "Han skall nog sigta rigtigt," war hans lugnande tanke, "och deßutom skjuter han ju lika wäl som jag sjelf."

I nästa ögonblick hade han kastat bößan på skuldran och tog af åt wenster en wäg, som sträckte sig i sluttning från den omförmälta kullen och kringgick således trädgruppen i rigtning från den sida, der Curt stod.

Denne smög emellertid sakta och utan att gifwa något ljud ifrån sig fram emot den tätaste delen af skogsbungen, som till någon del war kullblåst af de häftiga orkanerna, eller såsom de här kallas Huricanes, och undwek derwid med omsorg att trampa på torra qwistar och grenar, för att ej åstadkomma något onödigt buller, hwilket skulle hafwa förderfwat hela jagten. Framför allt sökte han att gå rakt framåt, i den förmodan, att björnen, om han uppjagades af hundarne, skulle störta emot kullen, hwarest han wille försöka att genskjuta honom.

Han hade ännu ej tillryggalagt halfwa afståndet till detta ställe, då han hörde ett lätt skri, såsom han tyckte, från Papping. Denne hade nemligen först långsamt följt den äldre Holly, sedan med mera ifwer. Ögonblicket derefter utstötte Holly ett kort, skarpt tjutande, och nu blef det på en gång, som om hela skogen råkat i uppror. Buskar och grenar brakade, hundarne tjöto, det torra löfwet rasslade på alla sidor; närmare och närmare nalkades owäsendet den unge jägaren, hwars af feberhetta klappande hjerta hotade att spränga bröstet.

Han spände sin bößa och stod orörligt stilla, hwarje ögonblick wäntande inom skotthåll det annalkande odjuret; spanande såg han omkring sig — han lyßnade — der — bredwid honom prasslade det, som om en tung gren fallit till marken; buskarne gäfwo wika; han kunde tydligen höra, hurn ett par stora slingerwärter wåldsamt sletos från hwarandra och i samma ögonblick sprang ock det uppjagade willebrådet — en oerhörd björn — fram utur det sammantraßlade buskaget af winrankor, kryppwärter och småskog, på ett afstånd af fem steg ifrån honom.

Curt hade nära af förskräckelse släppt bößan, ty så nära hade han aldrig sett den lurwige nallen. Denne war antingen ej sinnad för något meddelande eller märkte han ej jägaren, utan trafwade af i sin wanliga lunk fram ur skogen i rigtning åt kullen.

Emellertid hade wår unge wän åter samlat sig och kastade nästan krampagtigt sin bößa till ögat. Knappast blefwo några sekunder öfriga att rigta gewäret, ty nalle stannade framför ett stort träd, som låg omkullstörtadt på kullen, och som skulle hafwa bortskymt honom för Curts snabbsotade kula. I samma ögonblick gick skottet löst; allt förrådde att björnen fått skottet; han tumlade om förfärligt tjutande och färgande det torra löfwet med sitt blod.

"Hurrah," ropade Curt, och framstörtade i högsta jubel mot sitt offer, hurrah, jag har honom, jag har honom. Holly gjorde derwid föga omständigheter, fattade björnen i halsen och skakade af alla krafter. Papping kom efter och när han plötsligen såg sig i sällskap med ett sådant odjur, gjorde han ett pantherlikt språng och började sedan att på anständigt afstånd skälla och tjuta.

Björnen syntes för öfrigt hwarken gifwa akt på skällandet eller bitandet, utan låg wemodigt klagande på ryggen; men Curt, som i sin jagtifwer och sin glädje att hafwa nedlagt ett sådant djur, förglömde alla warningar, kastade bössan från sig, drog den långa jagtknifwen ur skidan och sprang på den fallna fienden, för att stöta honom knifwen i hjertat. Då slungade djuret på en gång hundarne ifrån sig, sprang upp och stormade löst på ynglingen, innan denne ännu hast tid att fatta sig.

Det hade nu warit förbi med honom; det till yttersta rasern retade djuret hade dragit öronen tillbaka, öppnat käftarne och de glödande ögonen hotade honom med död och undergång. Wäl kastade sig Holly i ett nu mot besten, till och med Papping sprang fram och wisade sig hjeltemodig; men nalle aktade hwarken det ena eller det andra; med ett slag af sin taß banade han sig wäg och nästa ögonblick måste afgöra godsens öde. — Då hördes ett skott — björnen for upp, wände sig om i språnget och föll ned wid Curts fötter, utan att denne ännu kunde förstå sin räddning eller ens tänka sig, hwarifrån den kom.

De Kristnat antal på Jorden.

Första århundradet efter Kristi födelse steg de kristna trosbekännarnes antal till en half million. I andra uppgickdet till två millioner, i tredje till fem, i fjerde till tio, i femte århundradet till femton och i samma proportion till åttonde, då antalet af Kristna war trettio millioner. I tolfte århundradet omfattade kristendomen åttio millioner, hwilka under det trettonde förminskades med fem millioner, så att först det fjortonde åter räknades åttio. För närwarande räknar man de Kristnas antal till 260 millioner själar.

Tredje Audiensen.

Supplikanten. Ers excellens! Sedan flera år tillbaka har Ers excellens warit så nädig och lofwat, att tänka på mig wid besättandet af någon passande plats; min ringa förmögenhet har jag redan tillsatt i förlitande på Ers excellens's löfte, jag är fattig — men en ärlig och redlig man, och i det jag blott tar mig friheten erinra mig Ers nåds löfte, beder jag underdånigast att nädigast komma i åtanka wid besättandet af den lediga uppbördsmans-beställningen.

Minister. Min ärade wän! Ehuruwäl jag gerna skulle uppfylla er önskan wid något annat tillfälle, beklagar jag, att det denna gången icke lätt blir möjligt, att förskaffa er den ifråga warade platsen, ty jag har erhållit befallning från högsta ort, att wid dylika tjensters besättande blott göra affeende på sådane sökande, som kunna ställa borgen; dock på mitt förord kan ni räkna och, jag will se hwad, som låter göra sig för eder!

Fjerde Audiensen.

Supplikanten. Ers excellens, herr minister! Pekuniera omständigheter föranleda mig ingalunda, att beswära Ers excellens, jag är en wälmående, ja rik man, men jag önskar äfwen intaga en wärdig ställning i staten; jag är gerna färdig, att gifwa hwarje åstundad säkerhet; och anhåller derföre, att nädigast bli ihågkommen wid besättandet af den ledigwarande uppbördsmans-tjensten.

Minister. Min ärade wän! Staten kan icke wara tjent dermed, att man wäljer ämbetsmannen bland dem, hwilka lyckan redan deßutom öfwerhopat med sin ynnest i fullt mått. Det finnas fattiga, men rättskaffens personer, hwilka sedan flera år ha löfte om befordran, och jag har äfwen från högsta ort erhållit befallning att wid besättandet af lediga tjenster blott föra sådane sökande å förslag, som äro förtjenta om befordran, de må sjelfwa wara cautionsmässiga eller ej; dock — på mitt förord kan ni räkna, och jag will se till hwad som låter göra sig för eder.

Napoleon och Hafwet.

Hos en man som Napoleon war det ofta en enda rörelse, ett enda ord, genom hwilka man måste fatta hans stora tankar, då han sällan gaf sig möda att närmare utweckla sig. Man har ofta uppkastat den frågan: hwarföre kejsaren uppgifwit sin plan till en landstigning i England. Skulle det wäl wara en för klyftigt uttänkt gissning öfwer en af Napoleons ofriwilliga rörelser, om jag söker första anledningen till detta beslut i följande händelse, hwartill jag war wittne wid Boulogne?

Jag war en afton jemte några officerare hos kejsaren, då en adjutant temligen häftigt inträdde och anmälde, att en storm uppstått och att en af wåra kanonslupar war nära att förgås. Napoleon tar sin hatt, och utan att säga ett ord till oß skyndar han ur rummet i det han wredgad mumlade: ännu en gång stormar!

Wi följde honom och kommo snart till stranden. Natten war mörk och winden tjöt förfärligt; man hörde matrosernas skri, då de ropade åt hwarandra, samt då och då nödsignalerna från den olyckliga slupen.

Fort, hjelpen edra kamrater! ropade kejsaren.

Man swarade icke; men i ett ögonblick, då månan blef fri från molnen, som öfwerfyllde den, kunde Napoleon observera, att ännu knapt ett par båtar lagt ut från stranden. Wid denna anblick blef han misnöjd; han ropade åter, att man skulle skynda, och då han märkte obeslutsamheten omkring sig, sade han med bestämdhet: Ja så, matroserna hysa fruktan för hafwet! Nå godt, jag will låta hämta grenadiererna.

Wid dessa ord skyndar man till hjelp. Kejsaren uppeldar med ord och åthäfwor dertill, och snart blir han nästan ensam qwar på stranden. En stund följde han båtarne med ögonen, och genom ett ansträngt roende aflägsnade sig dessa hastigt från stranden, och snart förswunno de i mörkret och mellan de höga böljorna. Emellertid uppfylldes den sandiga stranden med nyfikna af alla klasser. Man hör det dofwa mumlet af deras samtal jemte hafwets dystra brusande.

Endast nödsignalerna från slupen afbröto, likt högljudda nödrop, detta monotona buller. Wid hwarje skott kastade kejsaren en orolig blick öfwer wågorna; derpå wände han sig åt folkmassan och tycktes lyssna till deß omdömen. Flera gånger trodde han sig höra dessa ord temligen högt upprepade: hwilken dårskap! De skola alla omkomma! Man borde hellre lemnat slupen i stick.et Sådan är följden, när man blandar sig i saker, som man ej förstår!

Nödsignalerna dånade emellertid utan uppehåll. Kejsaren stadnade plötsligen; hans blick tycktes wilja försänka sig i det ändlösa hafwet, som utsträckte sig framför honom. Snart derpå upplänkte på afstånd ett sken; det war åter ett kanonskott.

De äro nu drifna mer än en mil! ropade han; de skola stranda mot klipporna på kusten. Hwar äro båtarne?

Märker ni ingenting?

Ingenting, Ers Majestät! swarade jag.

Wi måste bege oß dit . . . . en båt! fort en båt!

En marin-officer trodde sig böra göra anmärkning öfwer hafwets tillstånd; Napoleon såg på honom och sade med skarp ton: Ni har alltså inga öron? Ni hör icke skeppet, som ligger der i dödskampen? Ett nytt skott lät höra sig. Det är kanske deß sista suck!

Strart war båten framförd; kejsaren sprang deri och jag följde honom; wi hade fyra roddare med oß och den omnämnde marin-officeren.

Styr efter kanon-dundret, min herre, sade genast kejsaren.

Roddarne grepo sig an och kämpade kraftigt mot wågorna. Kejsaren stod upprät i fören af båten med ena foten på kanten deraf; så att wågorna, som stundom öfwerspolade oß, bröto sig mot hans knä. Han blickade skarpt framför sig.

Komma wi fram? frågade han flera gånger med sakta stämma

Knapt Ers majestät! swarade officeren.

Det felas edra roddare styrka och mod, sade Napoleon.

Man kan icke begära mer af dem, än hwad de göra, men hafwet är förmycket stormande.

Hafwet, hafwet! sade kejsaren, i det han blickade i wågorna, som lyftade oß uppåt. Det är upproriskt, men kan man icke besegra det?

I detta ögonblick blefwo wi tillbakakastade af en störtwåg, som förde oß tillbaka hela den sträcka wi tillryggalagt. Den tycktes liksom wara ett swar af oceanen. Kejsaren stampade med foten, roddarne begynte på nytt, och wi kommo åter något framåt. Månen skymtade fram och upplyste scenen; wid deß sken blefwo wi warse några af de utsända båtarna.

De hedra sig! ropade kejsaren. Slupen är dernere åt wenster. De osticklige, de räka in bland de engelska krysarne. Man måste warna dem; hastigt dåt! Säg dem. . . .

Han wände sig om och märkte, att hans wana att utdela befallningar hade fört honom för långt. Han hade hwarken generalstab eller adjutanter hos sig, hans wilja och befallningar kunde icke sträcka sig utom denna båten och woro fängslade af hafwet. Man hade kunnat tro, att han wille besegra stormen. Men detta hindrade icke hafwet, att oupphörligen slå öfwer oß. Båten fylldes nästan af watten, faran war öfwerhängande. Marin-officeraren wågade framställa en anmärkning häröfwer.

Hafwet är fruktanswärdt, Ers majestät! sade han; snart skola wi icke wara i stånd att styra båten.

Wi skola således låta dessa olyckliga förgås?

Ers majestät, swarade officeraren, wår undergång skall icke rädda dem.

Kejsaren swarade icke och jag gaf officeren ett tecken att wända tillbaka till land. Napoleon satte sig ned i aktern af båten och försönk i betraktelser.

Ändtligen uppnåddes åter stranden. Wi stego ur. Kejsaren, i det han sprang ur båten, tryckte min arm och sade:

Landet, hör ni, landet, det glider icke undan soldatens fötter; det förlorar sig ej i en afgrund; det öppnar sig ej under ens steg. Det är lydigt; det har alltid ett slagfält beredt till seger. O, landet, landet! Och i det han sade dessa ord, steg han med foten hastigt mot marken.

Natten war förbi och man anmälde, att slupen bliswit räddad af de först utsända båtarna.

Kejsaren trädde in, jag följde honom. Han satte sig att skriswa och lemnade mig breswet. Det war till Josephine. Jag förutsade, att han utan twiswel deruti uttryckt och afslöjat de tankar, som jag trott mig gissa till af de få ord, han sagt till mig. Andra dagen afreste jag och aflemnade sjelf breswet till kejsarinnan. Hon läste det i min närwaro och sade derpå:

Ni har haft en förskräcklig natt!

Kejsaren har kanske skildrat den, swarade jag, nyfiken att erfara, hwad han kunnat skriswa; en storm, beskriswen af kejsarens hand, måste wara en storartad målning!

Han har nästan bliswit poet derwid; se sjelf! hon räckte mig breswet och jag läste följande:

Boulogne d. 2 Thermidor . . . Då winden denna natt blåste ännu starkare, blef en af wåra kanonslupar, som låg på redden, driswen ut och kom i fara för klipporna en mil från Boulogne. Jag höll redan allt, mannskap och laddning, för förloradt; men det lyckades oss, att rädda allt. Det war ett storartadt skådespel; skotten af larmkanonerna, stranden betäckt med eld, haswet i raseri och brusande, wi sjelfwa hela natten i full ångest för att rädda de olycklige eller se dem förgås; själen[illegible]war delad mellan ewigheten, oceanen och natten. Kl. 7 om morgonen klarnade allt upp, allt war räddadt och jag lade mig till hwila med intrycket af en romantisk eller episk dröm.

Jag bewarade detta bref, som kejsarinnan hade gedheten att giswa mig. Det fanns intet ord i detsamma om hwad jag anat. Likwäl hade jag kunnat swara, jag som såg haus otålighet, när han kämpade mot wågorna, och hörde den tillitsfulla tonen af hans röst, när han berömde landet, att han från denna dag twiflade på utgången af en expedition, wid hwilken hans wilja ej förmådde allt.

Perukernas Seger.

Engelsmännen hänga, såsom bekant är, enwist wid gamla inrättningar. Så t. ex. är det ett bruk från uråldriga tider, att embetsmännen wid skattkammare-domstolen i cessionsrummet alltid wisa sig i en särskild ålderdomlig kostym, likasom advokaterna, som här haswa någon sak att förswara, bära stora pudrade peruker. På enträgen begäran har det ändtligen lyckats dem att utbyta denna tunga och löjliga hufwudbetäckning mot en mindre peruk, men detta blott för de wanliga cessionerna. På högtidsdagar deremot är det oundgängligen nödigt att återtaga de stora perukerne. Förgäfwes föreställde advokaterna, att dessa oformliga pjeser förorsakade ögonsjukdomar och hufwudwerk; domstolen blef obeweklig. Wid en högtidsdag i fjol försökte advokaterna att sjelfwa afhjelpa det onda; de gjorde nämligen den öfwerenskommelsen att allesamman wisa sig i små peruker. Men, hast Du mir's gesehen, då den förste uppträdde för att tala, afbröt honom presidenten och förklarade, att han ej kunde höra honom, då han ej wore klädd i den lagliga skruden. Advokaten afträdde och en annan wisade sig. Det gick denne ej bättre än den förre; och på samma sätt tillbakawisades alla. Nu sogade sig ändtligen advokaterna i sitt öde och satte de stora perukerna på. Detta hjelpte. Perukerna hade segrat.

Bosko i Egypten.

Den berömde taktspelaren Bosko har under sitt wistande i Egypten gjort ett oerhördt uppseende. I Kairo och Alexandria trodde folket att han kunde uppwäcka döda. Nyktet härrörde från ett taktspelarekonststycke, som han gjort inför wicekonungen Mehmed Ali. Han dödade nemligen med ett skott en gul papegoja, wicekonungens favorit. Den gamle wicekonungen war förtwiflad. Då skjöt Bosko ännu en gång och papegojan hoppade åter glad omkring i sin bur. Huru Bosko åstadkom detta, är ej lätt att säga; men då wicekonungen proponerade, att konstnären skulle skjuta en neger och göra honom lefwande igen, afslogs detta artigt af den förmenta trollkarlen. Han urskägtade sig dermed, att han ej hade någon magt öfwer negrerna, emedan dessa tillhörde afgrunden sjelf. De goda Egyptierne trodde härpå och afstodo från sitt anspråk.

C.

De unga Konstnärinnorna.

Systrarne Melanollo ha på deras resor genom Europa öfverallt firat de största triumfer. Det skall alltså wist wara intressant, att höra något om deras första anspråkslösa uppträdande. En resande berättar oß derom följande:

I London besökte jag en morgon min wän, Walskonungen från Wien, Strauß. Han war ifrigt sysselsatt med arrangementet af en concert, som han skulle gifwa samma afton. Det klappade sakta på dörren. På wårt "stig in!" inträdde en nedböjd och dåligt klädd man, förande wid handen en liten blek 7—8 årig flicka.

Har jag den åran att tala med H:r Strauß? frågade han på bruten franska.

Der är han, sade jag, wisande på min wän.

Jag har en begäran fortfor han skyggt. Jag önskade, det ni wille tillåta min lilla dotter, att spela på er concert denna afton, så att det en gång måtte gifwas henne tillfälle, att offentligen låta höra sig.

Det är icke möjligt; sade Strauß, för hwilken jag öfwersatt hans ord; jag har redan för många nummer.

Ja så, ja så! fortsatte den gamle långsamt och sorgset. Har ni icke någon violin här, den må wara hurudan som helst?

Ja, inföll Strauß obestämd — naturligtwis har jag min violin här. Han lade dröjande det utmärkta instrumentet i händerna på den lilla, som begärligt utsträckte sig derefter.

Hon tryckte det rasst till hakan, riktade de dunkla ögonen mot höjden och började sitt spel, utan att länge stämma violinen.

Strauß och jag betraktade hwarandra med stora ögon, den gamle smålog. När hon slutat klappade wi båda händerna af förtjusning.

Ni kan spela i afton! utropade Strauß enthusiastiskt, och alltid, hwarje gång jag ger concerter på jorden. Hurn heter du mitt barn?

Jag lutade mig ned mot den lilla, tog hennes magra händer mellan mina och frågade smekande. Hurn heter du, lilla?

Teresa Melanollo, sade hon sagta.

Nästa N:o utgifwes den 18:de Juli, kl. 7 f. m.

Götheborg, C. Petersens officin 1847.